

ne zaostaja skoro nič dična lavantinska škofija, v kateri je 1637 udov več. Lepo se je postavila tudi krška škofija, kjer so vkljub tako težavnim razmeram vendar častno napredovali za 357 udov. Lep napredek kaže tudi tržaško-koperska škofija, kjer je 227 udov več, in goriška, kjer so napredovali za 98 udov. Dobro so se postavili rodni bratje onkraj »velike luže«. Amerika šteje 74, Afrika in Azija 33 udov več. Po drugih krajih je ostalo razmerje nekako enako, oziroma je neznatno nazadovalo.

Mohorjanom bodi geslo tudi zanaprej: Ne nazaj in navzdol, marveč vedno naprej in navzgor!

Slovenskim abiturijentom!

V kratkem se boste podali na vseučilišče, da se posvetite svojim strokovnim študijam. Odprl se Vam bode s tem korakom nov svet, doslej Vam neznan in tuj; obzorje se Vam bo razširilo, postali boste samosvoji. Občutili pa boste kmalu, kako zapuščenega se človek čuti v tujini, ako ne živi v krogu pravih, dobrih prijateljev.

Zato se obrača podpisani odbor do Vas in Vas vabi, da vstopite v slovensko akademsko društvo »Zarja«, ako dojdete v Gradec.

Naše akademsko društvo je katoliško, to je, v verskih stvareh ne poznamo indiferentizma. Odkrito in povsodi priznavamo, da so nam sveti vzori, katere goji naš slovenski narod v ogromni svoji večini.

Namen našemu društvu je, gojiti istinito prijateljstvo. Društvo naj vpliva na svoje člane, da se resno pečajo s svojimi strokovnimi študijami. Poleg tega pa se hočemo baviti tudi z drugimi vprašanji, važnimi za nas in naš narod, resno in temeljito v medsebojnem pogovoru. Saj je slovenskega dijaka prva dolžnost izobrazba in duševno delo. Narod zahteva od svojih sinov, ki jih pošlje na vseučilišče, da se izobrazijo za krepke bojovníke na polju prosvete. Velik greh slovenskega dijaka je torej, ako ubija dragi čas, ki mu je na razpolago za izobrazovanje, po izgledu nemških buršev s sabljanjem. Žalibog, da je sabljanje močno razširjeno tudi med graškimi slovenskimi akademiki, ki menijo, da so koristili slovenskemu narodu, ako so si dali razsekati obraz ali pa svojemu nasprotniku odsekali nos ali ušesa.

Akademsko društvo »Zarja« obsoja odločno vsako menzuro in dvobojo.

Ako želi kdo kakih informacij glede

vpisovanja na vseučilišču, postregli mu bodo drage volje starejši člani.

Na svidenje v graški »Zarji«!

Za odbor slov. katol. akad. društva »Zarja«:

Josip Dermastia

cand. iur.

t. č. predsednik.

Ljubljana, Zaloška cesta 3.

Politični ogled.

Presvitli cesar je odšel v Pulj, kjer se bo udeleževal manevrov naše mornarice. Ljudstvo je presvitlega cesarja povsodi navdušeno pozdravljalo.

Vojvodinja vrttembergška Margareta, kateri je bil cesar stric, je dne 24. avgusta umrla v Gmündenu na Zgor. Avstrijskem. Bolezen se je pojavila še le pred kratkim, a se je hitro shujšala, da je bilo treba operacije, ki je vojvodinjo popolnoma oslabil, da je umrla. Spravljena z Bogom je po prisrčnem slovesu od ljubljene soproga ter še nedoraslih otrok popolnoma vdana v voljo božjo umrla. »V Te, Gospod, sem zaupala, ne bom osramočena na veke«, »Gospod ne moja ampak Tvoja volja naj se zgodi«, »Moj Jezus, usmiljenje«, molila je v enomer dokler ni izdihnila. Rojena je bila 13. maja 1870, prav skrbno izgojena in od nekdanj posebna ljubljenska cesarjeva. Dne 12. julija 1892 se je poročila z vojvodo Albrehtom vrttembergškim. Zapustila je 6 otrok, eden je pa že prej umrl. Cesar je iz Ischlne, koder je bival na oddihu, prihitel v Gmünden, prav očetovsko ljubeznivo tolažil jokajoče otroke, jih vzel v naročje, jim brisal solze, a slednjič se tudi sam več ni mogel premagati. Rajna je bila vrla kneginja v vsakem oziru kakoršnih je pač malo.

Razpor mej štajerskimi socialisti. Na zadnji deželni konferenci štajerske soc. demokracije se je pojavil velik razdor mej sodrugi. Stranka se je ločila v pristaše strankinega glasila »Arbeiterwille« in somišljenike sodruga Marschetza, ki z vodstvom lista ni zadovoljen in ki hoče v najkrajšem času odkriti razne lepe stvari, posebno se proti načelniku strankarske blagajne. Sedaj si ustanovi Marschetzeva stranka nov list z imenom »Der Volksanwalt«. Osnovani so si dotični odbor ter jeli nabirati delnice po 10 K. Z ustanovitvijo lista se bo kajpada razpor le še bolj poostril, če bo le denar porabljen v namen, v kateri so ga vplačali.

Madjari proti cesarski pesmi. Dne 29. avgusta je v Ujhelyu na Ogrskem igrala

vojaska godba na trgu cesarsko pesem, na kar je občinstvo, nahujskano po izvestnih osebah, začelo žvižgati. Godba je morala prenehati in se je odstranila.

Protinemska struja v Rusiji. Rusko časopisje je začelo zadnji čas ostro pisati proti Nemcem in opozarjati rusko vlado na to, da začne enkrat bolj natanko gledati na prste Nemcem, živčim v Rusiji. Posebno pozivlja rusko časopisje rusko vlado, naj nikar ne oddaje važnih služb javne ruske uprave Nemcem.

Dopisi.

Lisca. (Otvoritev Jurkove koč.) Prišel in minil je dan, katerega se je vsakoteri veselil, komur je za razvoj in procvit domače turistik, dan 21. avgusta. Sicer je napočil z burjo in nalivom, a končal mirno in solnčno, kakor le malo »pasjih dni.«

Že v predvečer je romalo lepo število udeležencev slavnosti proti vrhu Lisce. Krepko pokanje topičev je je pozdravljalo. Bili so to večinoma ljubi gostje iz daljine, tako iz Zagreba, Metlike, Ljubljane itd. Prenočevali so večinoma v koči, katera, četudi prostorna, je bila vendar do zadnjega kota natlačeno polna. V živahnem nazdravljanju in ljubkih dovtipih preminila je noč. Ko je jutro napočilo, hitelo je vse na vrh vživat iznenadljiv prizor, tako star in vedno nov, izhajajočega solnca, zlatečega ponosne vrhe domačih gor. Krasno, divno-romantično se je odpiral razgled osobito proti zahodni strani. Kapo, Golovec, Uršo, Peco, Veliko Svinjarico, Raduho, Obir, Ojstrico, Skuto, Grintovec smo menili »z roko doseči«, tako tankočist in eternoprozoren je bil zrak. Mangart, Triglav, Krn pa so bili tako »pred nosom«, da nikakor nismo mogli razumeti resnične oddaljenosti. Menili smo, da vidimo častitega očeta Aljaža, kako svoj daljnazor se svojega stolpa obrača na nas. Nikdo se ni mogel ubraniti radostnemu vskliku v očigled tako hvaležnega, razkošnega obzorja. Snežnik, Nanos, Risnjak, Bjela Lasica, Pliševica, Sveto Brdo nad Zadrom je spopolnjevalo ozadje proti jugu. Na Klek in sveto Jedrt pa toliko, da nismo stopili. Kaj naj povem o Ivanščici, Donatiju in Boču, ležečim proti izhodu, o stotinah belih cerkva in sivo-temnih gradeh, ki so pred nami ležali, raztrošeni po dolinah med poljem in šumami, — o srebrobelih rekah in rečicah, itd. itd.?

Pozabili smo vse zemske skrbi in zamaknjeni zrlili v nepregledni slovenski svet. Srce nam je urneje vdarjalo v zbujeni zavesti tolike planinske vzvišenosti!

moramo boj nadaljevati pod zemljo. Bodite oprezní in kolikor imate spretnih delavcev naj grebejo in kopljejo, da zalotimo sovražnika pod zemljo ter mu zastavimo pot k ozidju!»

Novo, težko delo se prične. Dekleta in žene, katere do sedaj še niso delale nobenega težkega dela, menihi in starčki, zgrabijo za orodje, razdelijo se v trume, katere se jednako merno menjavajo, ter kopljejo globoko v zemljo, potem vodoravno. Noč in dan delajo, vendar ne slišijo nič, da bi se na nasprotni strani delalo. Juričić postane nemiren. Zgubili so pravo smer.

Ker je videl, da so zgrešili pravo smer, odredi Juričić, da se škoda, ako bi se zidovje porušilo, kolikor mogoče zmanjša. Nakupičena zemlja iz rovov je zato pripravljena, da zamaši za silo luknje na zidovju. Pazljivo, kakor kedaj poprej, opazuje iz stolpa turško vojsko. Ko zapazi kako pridno delajo pri topovih, in da se pred taboriščem uvrščajo kolone ter delavci hite iz rovov, zaukaže, naj odstopijo od zidovja in se skrijejo za nasip in hiše ter naj so na siloviti naskok pripravljeni.

Komaj so se poskrili zadnji brambovci, ter si pripravili smolnate vence, kar se začuti silovit sunek, še jeden in zopet jeden, da se trese zemlja. Toča kamenja se vsiplje.

Debel prah pomešan s smodnikovim dimom se vzdigne nad mestom. Ko se razkadi dim, vidi se, da je izginilo kos zidovja ter leži v razvalinah. Kakih 30 čevljev velika luknja se prikaže. Brambovci zamašijo naglo odprtino z zemljo in krog ležečim kamenjem, akoravno jih Turki sprejmejo z točo krogelj. Ko so prišli naskakovalci bližje, bilo je že za silo zamašeno.

Strahovit boj nastane na tem mestu. Turki silijo v mesto, pa hrabri huzarji je zopet odpode. Nove kolone stopajo na njih mesto, pa tudi te so poražene. Divji bojni krik se meša z žvenketanjem orožja. Pri Turkih »Allah«, pri kristjanih »Jezus«, tam divji srd, tu ponižno upanje. Mohamedance navdaja strast do grozovite morije, kristjane vnema ljubezen do vere in domovine. Slednjič se morajo vendar Turki umakniti pa le zato, da se odpočijejo in pripravijo na nove naskoke.

Devetnajsti dan obleganja pride poslanec Ibrahim-paše, ki predrzno zahteva predanje mesta in prosto pot poveljniku, ako plača 20.000 gld.

»Mesta ne predam«, odgovori Juričić, »ker je last mojega kralja. Za vse čase bi osramotil svoje ime, ako bi mesto izdal. Odkupnine pa itak ne morem plačati, ker imam le orožje in smodnik, nikakor pa ne denarja.«

Z novim naskokom odgovori paša temu odločnemu govoru. Pa Juričić zopet zmaga, dasiravno s silovitim naporom, ker brambovcev je bilo že malo in še ti izmučeni. Ko pa Juričić drugega in tretjega poslanca, ki zahteva predanje mesta, z istim odgovorom odpošlje, priseže Ibrahim-paša pri bradi svojega očeta, vzeti uporno mesto, naj velja kar hoče. Baterije se pomnože, obrabljeno orožje se zamenja z novim. Trume se postavijo v red in bogata nagrada se obljubi onim, kateri se bodo najbolje pri naskoku izkazali.

Juričića je skrbel pričakovani naskok. Sicer so se pogumni meščani privadili na strah in nevarnost vsakega naskoka, ali polovica jih že manjka. Majhne luknje se se zamašile, medtem ko so se morale štiri večje zastaviti s prsami bojnikov. Akoravno je Juričić na vse strani skrbno opazoval, če bi se bližala odkod kaka pomoč, vendar ni zapazil niti najmanjše reči, ki bi vznemirjala Turke od te ali one strani.

Smešničar.

A.: »Kakšen razloček je med možem, ki ima hudo ženo in med zvonikom?« — B.: »Nobeden, vsak ima svoj križ.«

A razvijajoča se toplota pričela je vzdigovati megleni zastor više in više, ter polagoma zagrinjati predragoceni razgled na oddaljene velikane. Kakor valovito morje, naredila nam je dolinska neprodorna megla nov presenečljiv prizor. Le višji vrhunci bližnjih gor so gledali iz megle liki otokom iz morja. Zares, niti se nismo mogli nadviti nad toliko in tako krasno spremembo. Grom topičev nas je zdramil, naznanujoč deveto uro. Hiteli smo v četrto ure oddaljeno cerkvico sv. Jošta, kjer se je pričelo slovesno sv. opravilo. Ubrano petje slavnostnih sevnjskih cerkvenih pevcev nas je prav prijetno iznenadilo ter vzvišalo celo pobožnost. Nato smo jo vbrali zopet na vrh Lisce nazaj h koči, katera je bila čedno s cvetjem in zelenjem nakinčena. Domači gospod župnik je ob asistenci več gospodov duhovnih sobratov intoniral pete lavretanske litanije, katerim je odpevala cela z ljudmi posejana dolina. Sedaj se je vršilo blagoslovljenje koče same, kar je bilo jako ganljivo videti. — Po končanih cerkvenih obredih nastopi načelnik slov. pl. društva g. prof. F. Orožen. V premišljeni, dobro izbrani besedi pozdravlja vse navzoče, kakor tudi nenavzoče, kateri so na katerikoli način k zgradbi koče in k današnji slavnosti pripomogli. Naglašja konečno tudi zasluge domačina, v katerega ime krsti to zgradbo »Jurkovo kočico.« V nebo doneči, priznanujoči živijo-klici poslušalcev završili so častno ta možati, premišljeni govor in iz navdušenih prs zaori mešanega zbora pesem: »Lepa naša domovina«, katero smo odkriti stoje poslušali.

Sledeč temu pričela se je prava pravcata ljudska veselica z godbo, gramofonom, petjem in raznovrstnimi igrami, medtem ko je neutrudljivi Jurko pekel janca na kolu. — Prečitale so se še došle čestitke ter se v pozno noč popivalo in napivalo. Le prehitro je potekel veseli sestanek, a pri razhodu smo si zaklicali: »Na brzo, veselo svidenje!«

Sv. Martin ob Paki. (V o b r a m b o.) V listu »Slov. Narod« št. 196 se nahaja neki dopis pod naslovom: »Iz Šmartna na Paki.« Komur so naše razmere količkaj znane, mora spoznati, da je ta dopisnik hudoben. Dobro vemo, kje je tisto gnezdo, kjer se je dotični dopis skoval, in tudi dobro vemo, kdo je zmožen pisati takšne gorostasne laži. Mi bi nikdar ne odgovarjali na te napade, ker s takšnimi ljudmi, kakor je par tukajšnjih »inteligentnežev«, mi nečemo imeti nobene časniške polemike, najmanj pa z listom, kakor je »Slov. Narod«. Tega nam naš ponos ne pripusti, ker si nečemo svoje časti omadeževati s tem, da bi se s »Slov. Narodom« pečali; kajti pregovor pravi: Kdor se med otrobe meša, ga prasci pojedó.

Da pa ta dopisun blati in s takšnimi lažmi napada našega prečastitega gospoda župnika, sivega starčka, katerega ljubi in spoštuje cela fara zavoljo njegove miroljubnosti in neumorne delavnosti, k temu pa ne moremo molčati. Vsak, kdor je bral ali slišal, kako je dopisnik pisal, da »je župnik ob volitvi divjal, ženske v farovž vabil in tam z nogó ob tla bil in jim grozil, da jih iz krstnih bukev (!) zbríše, ako mu pooblastila ne dajo«, vsak se je zgražal nad takšno hudobijo dopisunovo. Sam hudi duh mu je menda narekoval ta stavek in te nesramne laži. Pozivljemo te, dopisun, da dokažeš, kdaj in proti komu je gospod župnik divjal, z nogó ob tla bil, in komu grozil, da ga iz krstnih bukev izbríše, ako pooblastila ne dá. Dokaži, pravimo, in z imeni na dan! Dokler pa tega ne storiš, te pa imenujemo nesramnega obrekovalca in lažnjivca.

Dalje piše ta »inteligentnež«, da župnik namesto da bi delal mir, delajo le nemir. Vprašam te, ti slavni »resnicoljub«: Kdo dela v naši občini nemir? Ali ni to par tistih negodnih prenapetnežev, ki zajemljejo svojo modrost iz slaboznanega »Sl. Naroda« in iz »Štajerca«? Kdo je začel prvi po časnih hujskati in nemir delati ter črniti zasluznega našega župana, Martina Pirtošeka?

Dopisnik se tudi norčuje iz gosp. župnika, da je star in vsled tega že otročji. Ali ni to nezaslišana nesramost, ki jo je pričakovati le od človeka, ki ga strast tako daleč pripelje, da izgubi ves čut za sramoto? Vprašam te, dopisun: Ali si že slišal kdaj, kako se je takim godilo, ki so starost zaničevali? Prosi Boga, da na starost, če jo bodeš včakal, tudi ti ne postaneš »otročji«, in to na način, kakor nas Bog varuj. Sicer pa glej, kaj je v tvoji rodbini »otročjega«!

Dragi kmetje, kateri ste se pri volitvi dali zapeljati tem ljudem, ali sedaj sprevidite, s kakšnimi ljudmi ste volili? Ali se še spominjate, kako so govorili: »Mi tako spoštujemo gospoda župnika, in smo za njih, saj jih bomo tudi volili.« To so pa govorili samo zato, da so vas na svojo stran pridobili. In ravno ti ljudje so sedaj začeli blagega našega gospoda župnika napadati na najgrši način. Mislimo, da boste sedaj spoznali, katera stranka je prava in katera je hinavska. Torej glejte, da boste drugič popravili, kar ste zdaj zagrešili. — Dalje napada dopisnik tudi gospoda župana M. Pirtošeka. Na te napade ne bomo odgovarjali, kajti to so same stare laži, katere smo jim že večkrat pobili, in dokazali, da so izmišljene. Se pač menda drže znanega liberalnega načela, ki se glasi: »Lažite, kolikor morete, nekaj bo že ostalo!« Najboljši odgovor za gosp. Pirtošeka je dalo ljudstvo na dan volitve. Naša stranka je dobila 114 glasov, a nasprotna jih je vjela komaj 48. Kaj ne, da je to najboljši odgovor? In dopisnik si še upa pisati, da je naša stranka imela klaverno zmago? Evo ga zdaj lažnjivca! Zgoraj navedene številke govore! Pač pa so odhajali klaverni vodje one stranke. Eden je bil čisto kitajskega obraza, zopet drugi je kake pol ure visel na nekem plotu, da smo že bili v skrbeh za njegovo zdravje itd. Dopisnik piše tudi, da se je vložil rekurz in da bodo nove volitve. Bomo videli. In če tudi! Tedaj pa pridemo na volišče še v večjem številu. Prepričani boste, da je naše ljudstvo politično zrelo, in se takšnim političnim »samorajčnikom« kakor so »Narodovi« in »Štajerčevi« pristaši, nikakor voditi ne pusti. Naj bo za zdaj zadosti! Hočemo še drugokrat več povedati — marsikaj zanimivega.

H koncu še moramo omeniti vrlih Skoranov in Letušanov, ki so polnoštevilno prišli na volišče, poslednji celo iz braslovške občine, dasiravno je bilo tedaj obilo dela. — Hvala vam, da ste se tako potrudili in pripomogli k častni zmagi. Slava vam! Kličemo vam, zavedni volilci: Vrlo in neustrašeno naprej, liberalcem in lažnjivcem pa »fej!«

Eden v imenu večih.

Hungerpajarsko blizu Smarja pri Jelšah ni najslabeji kraj na Štajerskem, kamor sem se naselil vsled dopisa v Slov. Gospodarju, da so se v šmarske mlake naselili ptujski korondiči, katere jaz kaj rad hrustam. Pet korondič za malo južino mi je prav, kakor lačnemu mačaku pet suhih muh! Imenujejo me hungerpajarski pajek. Če tudi naš kraj ni posebno blagovan, nam vendar rodi dokaj krompirja, katerega je ljubi Bog ustvaril za uboge ljudi, da imajo nekogar, katerega smejo guliti, kakor so nekateri šmarčani nekdaš gulili naše kmete. Tu toraj, na hungerpajarskem, sem razobesil svojo mrežo na tri smreke, dve manjši, eno višjo, tako, da imam razgled proti Smarju. Razpeljal sem tudi nitke na Draskovo, Stranje, Belo, Smarje, Bobovo, Krčovine, Štajngreb, Zadrže, Auštati itd., da se morem na vse vetre voziti na lov za korondiči. Moj »revir« je sicer obširen, toda uspehi niso nič kaj povoljni, tako da me večkrat glad tare, ker ubogo korondičo tukaj vse sovraži. Kamor blisknem po svoji žici, ne najdem družega, kakor »Naš dom«, »Gospodarja« in zopet »Naš dom.« A to povem, da stradal ne bom, če mi tukaj zmanjka pape, pa bom smuknil proti Sv. Petru, kjer postavim svoj triangel med ščinkovcem, kovačem in šolo. Pa je že tako, da tudi hungerpajarski pajek rad ostane v kraju,

na kojega se je privadil, a seveda le do največje sile. Le poslušajte kako nehvaležno Šmarčani z menoj ravna. Največjo jezo imam na belskega lovca, ki vse korondiče popoka, ki mu pridejo pred oči. Tam jo še ima samo Lojzek, kojega pa je tudi že malo sram, da prihaja ta brezperutna tičica v njegovo hišo, in zdi se mi, da mi bode na Belem kmalu pečenke zmanjkalo. Pokaj mi je toraj moja s tolikim naporom izpeljana cesta na Belo, ker se prejemki s stroški nikakor ne vjemajo? — Draskov Tonček je tudi imel korondičo, a seveda le na skrivnem. Zato je moral Tonček korondičo na skrivnem pestvati. Toda ženske imajo boljše nosove kakor možki, in Micika je svojega brata vedno zalezovala, če se je splazil v kak skriven kotiček, da bi se razveseljeval s svojo ljubko živalico. Nakrat pride sestrice tiho od zadaj, prav ko je Tonček božal korondičo, prime jo za glavo, mu iztrga živalico iz rok, poka jo in bije, da je bilo strah. Korondiča plaka in joka, prosi usmiljenja, a vse zastonj. Micika jo spravi v plenice, napiše pismo, v katerem je stalo: takih nezakonskih otrok naša hiša ne bode redila ter pošlje vse skupaj v staro-rimsko mesto nazaj. Ker na Draskovem nimam toraj nič več opraviti, potegnil sem svojo nitko nazaj, da jo drugod porabim. — Poldekov Nace, ki nemore nobeni stvarci nič žalega storiti, nesel je, ko se je spokoril, korondičo v Dravo, ker ji ta voda neki boljše ugaja. Da ve, ob korej se je ločil od nje, pogleda na svojo žepno uro, in vrže potem po pomoti uro v sredo Drave, korondičo pa vtakne v žep, kar še le zapazi, ko pride domov. Pri korondiči je toraj vedno smola. Prav zato si jo drži nek čevljar blizu Smarja, ker pravi, da brez smole ne more šivati. — Najboljši žir je za mene na Krčovinah in v Štajngrebu, tu so še fanti, ki se zastopijo na tako reč in ki poznajo tudi izvrstno cerkvene zadeve. Če korondiče ne dobim, pa poslušam zanimive pogovore teh ljudi, da se odškodujem za pot. — Skoraj vsaki stvari je godba všeč in tudi meni. Zato večkrat rad obiščem godce, posebno če imajo vaje pri Čorbeku. Sirko, Leska in Strah pa rede tudi korondiče in Strah še zraven tega neko manjšo žabo iz Ljubljane, ki je spodaj rumenkasta, zgoraj pa siva; kako se imenuje, bom že prihodnjič poročal, ker mi ta trenutek njeno ime ne pride na misel. — Ne dolgo, kar sem bil pri vaji za koncert, kojega nameravajo prirediti »pri ciganu.« To vam je bila godba, ki me je popolnoma očarala. Leska je igral prve, Sirko druge gosli, Strah bas, žabe pa »beglajtingo.« Se danes se mi sanja o tej godbi. A vendar sem jih hotel malo razdražiti. Med najlepšo igro se spustim skrivoma med godce, prilepim nitko na Strahovo malo žabo, smuknem kviško, vlečem, in že je visela žabica na nitki, a ker je preveč vikala, opazi Strah, mahne z lokom po nitki, reši sicer žabico, a reva pade tako močno na tla, da omedli. Vezali so ji ohlapke na ranjeno glavo, kuhali ji čaj in Bog zna kaj vse; ona se je sicer prebudila, toda okrevala še ni in koncert »pri ciganu« se je moral preložiti. Strahovi žabi stanujete v »bajsu.« Ko pridejo nekokrat nagajivi soseski otroci na obisk in vidijo v kaki suši ste žabi, nanosijo poln bajs vode. Žaboma se je nekaj ur sicer dobro godilo, a drugi dan bajs razpade. In koncert »pri ciganu«, kdaj li bode? Toraj povsod smola, kjer so korondiči. — Nedavno sem imel slastno pečenko, kakoršno malokdaj dobim. Dva šmarska pobiča sta podhujškala ljubljanskega modrasa, da je čista opljuval in zgrizel naše duhovnike. Veliko truda in opreznosti me je stalo, da sem srečno speljal to pošast iz čitalnice in jo spravil na hungerpajarsko. Pekel sem ga prav počasi in sicer počenši pri repu, in tako se je res ves zgrevan spokoril, predno ga je bilo konec. Pobiča pa sem si dobro zapomnil in ju bom še že o pravem času spraskal za ušesmi. — Bil sem tudi na šmarskem taboru, katerega so priredili četudi ne imenoma na komando nekega ljubljanskega

policaja modrasove stranke, ker sem slišal, da so vabili samo visoke študirane liberalce in proste korondičarje. Iz svoje mreže, katero sem razpel visoko pod oblaki, naštejem 50 otrok, 49 žensk in 30 mladeničev in med temi dva korondičarja. Ko je eden izmed teh med govorom zavrešal: živijo korondiča, potegnil sem mu zanjko okolu vratu, da se ni mogel več oglašati. Govorniki so govorili res tako pobožno, da so omehčali vsa srca in ginili tudi mene. Mislim si, pa kaj bi tej pobožni družbi pridrževal še krsta, hitro ogrnem mrežo okolu oblaka, ki je ravno stal nad menoj, ga stisnem in padla je hladna rosa na tabor. Zlobni nemški listi so pa potem pisali: das war ein Tabor, der sich gewaschen hat.

Pred kratkim je prišlo korondičev na našo pošto tako, da si je poštar moral ušesi zavezati vsled strašnega kvakanja. Vsi so bili zastonj, ker se v Ptuiju drže pregovora: dobro blago se samo ponuja. Bil sem na straži, da jih spravim tudi kaj za slabe čase, toda žalibog prišlo je drugače. Ko deli poštar korondiče in čita imena: Dečman, Jesenek, Drofenik, Petauer, Lipeš, nastane pri imenu Marš ropot in kvakanje, ter vsi še ostali korondiči poskačejo skozi okna v mrtvo morje tik pošte, kjer ne more živeti nobena žival, ker so mislili, da jim je poštar komandiral: marš vun! Vse druge korondiče so izročili perunu v oblast, kateri jim zaigra v oblakih, tako da jih je bilo kmalu konec. Mrtva trupla so potem pobrali in poslali nazaj z opombo: za take žabe pri nas ni mlake. Od vseh teh korondič prišla mi je samo ena v pest in sicer tista, ki so jo v Serovici spekli in potem na cesto vrgli. — Slabi časi torej za mene, a nič ne de, saj nisem navezan na Hungerpajarsko in take ali druge golazni je po svetu zadosti.

Gospod urednik, vem, da ste radovedni, kje kupujem jaz pisalno orodje, ker tako lepo pišem, naj Vam torej povem. Ker se držim gesla: svoji k svojim, dobil sem črnilo iz konzuma na Pristovi, papir in pero pa od Paradiža v Šmarji, ki še ni dolgo tam, in toraj vem, da ima »frišno« blago. Nabrusil sem si pa pero na korpolskem brusnem kamnu, na katerem si brusijo Urše in Špele svoje jezike in katerega goni moj amicus amandus. Z odličnim spoštovanjem

Hungerpajarski pajek.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Političen shod na Vranskem. Dne 7. septembra bo velik političen shod na Vranskem. Zborovanje se vrši v gostilni pri Brinovcu. Začne se ob 3. uri popoldne. Govorila bosta med drugimi državni poslanec vitez Berks in deželni poslanec dr. Dečko. Na dnevnem redu so jako važne reči. Vrančani in volilci iz okolice vdeležite se važnega shoda v prav obilnem številu! Dne 7. septembra popoldne ob treh vsi h Gorograncu!

V Čadramu bo katol. politič. narodno društvo »Sloga« 14. t. mes. popoldne po litaniyah svoj občni zbor imelo in bo pri tistem č. g. državni poslanec Žičkar svojim volilcem govoril o političnem položaju.

Imenovanje. Cesar je imenoval dose-danjega vodjo ptujskega okrajnega glavarstva, namestniškega tajnika Antona Under-rainer, okrajnim glavarjem.

Poštna vest. Med poštnima uradoma v Pišecah in Brežicah, kjer je dozda hodil poštni sel, vozi zdaj pošta s 1. septembrom dalje in sicer vsak dan dvakrat.

Zborovanje društva »Sava« zadnjo nedeljo v Artičah »pri Slovincu« je uspelo sijajno. Vršilo se je pod milim nebom, udeležilo se ga je okoli 200 ljudi. G. drž. in dež.

poslanec Žičkar je poročal o delovanju v državnem zboru in o razmerah v našem štajerskem deželnem zboru. Volilci so dali prav gos. poslancu, da ni šel s svojimi tovariši v Gradec. Z zahvalo so sprejeli na znanje poročilo poslančeve o njegovih trudih za korist slovenskega kmeta v državnem zboru. Društveni tajnik g. Cerjak je govoril o namenu društva ter naglašal, da »Sava« deluje v prid slovenskega kmeta v brežiškem in sevniškem okraju. Društvo hoče Slovincem ohraniti vero in narodnost ter jim pridobiti vse pravice, katere uživajo drugi prosti avstrijski narodi. Zato prireja zborovanje in priporoča katoliško časopisje. Nasprotno časopisje, zlasti »Štajerca« ožigosa, pri čemer mu pritrjujejo vsi poslušalci in obsodijo pogubno pisavo njegovo. Gosp. solicitor I. Agrež govori o slovenskih posojilnicah in hranilnicah. V zanimivem govoru priporoča te zavode slovenskemu ljudstvu, ker ti zavodi podpirajo s preostanki slovenske reči, kakor n. pr. dijak, dijaške kuhinje, a nemške posojilnice podpirajo nemški šulverein, sūdmarko itd. in delujejo torej z našim denarjem v naš pogin. — Sprejele so se sledeče resolucije: 1. Delitev dežele z lastnim namestnim oddelkom za Spod. Štajer; 2. Oddelek dežel. šolske zveze za Sp. Štajer; 3. Slovensko uradovanje pri vseh uradih s slovenskimi strankami; 4. Slovensko vseučilišče v Ljubljani; 5. Slovensko višje sodišče v Ljubljani; 6. Obsoja se ravnanje »Štajerca« in »Slov. Naroda« proti slovenskim rodoljubom; 7. Slovenska poljedelska šola za Sp. Štajer; 8. Pletarska šola v brežiškem okraju. — Domači župnik P o t o v š e k izreče zaupnico in zahvalo g. Žičkarju z obljubo, da bodo pri prihodnjih volitvah vsi kakor en mož glasovali zopet za Žičkarja. Enako izreče zahvalo govornikom gg. Cerjaku in Agrežu. Shod je bil prav prisrčen in miren, vsak je obljubil, da prihodnjič pripelja vse sosede na enake shode.

Poročil se je c. kr. avskultant gospod dr. Matej Senčar z gospico Minico Lubec, hčerko g. dvorn. svetnika K. Lubeca v Ljubljani. Bilo srečno!

Porotne obravnave v Mariboru se prične dne 9. t. m.

Sadje se odvzame prodajalcem v Mariboru, ako se ne izkažejo z izvirnim dokazilom od občinskega urada.

Poskušen samomor. Viničar Jakob Gmosnik, rojen l. 1842. v Gornji Ložnici, se je hotel predvčerašnji večer z jermenom v svojem stanovanju, v dravski ulici, obesiti. Njegova žena je pa o pravem času opazila njegovo nakano. Začela je kričati ter je tekla po policaja, kateri je odrezal jermen predno je samomorilecu sape zmanjkalo. Gmosnik je bil baje popolnoma pijan.

Gradenje železnice Grobelno-Rogaška Slatina. C. kr. namestn. v Gradcu je odredilo za zgradbo železnice Grobelno-Rogaška Slatina politični obhod in razlastilno obravnavo, ki se bode vršila od 9.—19. sept. pod vodstvom c. kr. namestnišk. svetovalca barona Ivana Salis-Soglio s prisostvovanjem c. kr. nadinženirja. Železnica se baje začne zidati takoj, ko se izmeri.

Strašna nesreča. Pod tem naslovom smo zadnjič poročali, da je povozil brzovlak pri Hočah 4 letnega fanta Petra Surec, ko se je igral na tiru. Zdaj smo izvedeli, da je fant šel od doma na travnik. Ravno tam sta se srečala mešani vlak in brzovlak. Pri prehodu je čakal deček, da je odšel mešani vlak mimo ter je mislil potem leteti čez tir. Toda v tem trenutku pride brzovlak, kateri ga je povozil. Na ta način ne doleti starišev nobena krivda.

Zaradi beračenja je bil aretiran v Mariboru Franc Škofič od Sv. Antona v Slov. gor. Zasačil ga je pri beračenju včeraj dopoldne paznik ter ga zaprl. Škofič je bil radi beračenja že kaznovan.

Ruše. Prihodnjo nedeljo se priredi pri gosp. »Pinteritschu« nemška slavnost v prid mariborskemu »Studentenheimu«. Opozarjamo slovenska dekleta in slovenske žene,

ki imajo količkaj narodne zavesti in narodnega ponosa v svojih srcih, da se ne dajo pri omenjeni, izživajoči nemškutarski slavnosti na noben način porabiti v prospeh slavnosti. V prihodnji številki tega lista se bodo razglasila imena dotičnih, ki ne bodo poslušali tega opomina. O tem, da je gosp. Pinteritsch zopet začel globoke »komplimente rezati« ruškim in mariborskim nemškutarjem, pa povemo kaj prihodnjič.

Liberalnemu političnemu društvu za gornjegrajski okraj je priskočil zadnji čas na pomoč — gosp. Ivan Kač iz Žalca. Zadnjič je že hodil pod njegovo firmo govorit. Dobro, da poznamo sedaj gospoda tudi od te strani!

Upraviteljem bolnišnice v Celju je imenovan ritmojster v rez. g. V. Kottovic, dosedaj upravitelj bolnice v Brežicah.

Hranilnica v Slovenjem Gradcu odala je službo knjigovodje g. Albin Kosem-u, kateri službo takoj nastopi.

Ne popravljajte imena. Nekateri ljudje imajo to slabo navado, da si radi popravljajo imena. Malo lepše se jim zdi, če morejo kje vtakniti v besedo kakšni l, th, tz i. t. d. V časih se zgodi, da naredijo iz lepih slovenskih imen besede, ki so naravnost smešne, če ne neumne: Mir — Mühr, Belak — Bellak itd. Deni k prvi besedi se en nemški iš zra-ven, pa boš imel ravno nasprotno besedo od lepe besede Mir — mürrisch! Slovenci, varujte in ohranite si lepa slovenska imena!

Narodna žena. Neka kmetica na Murskem polju pri Kapeli ni rada videla, ko je vsakih štirinajst dni prišel »Štajerc« v njeno hišo. Eno nedeljo, ko je najbolj peč zakurila, zgrabi »Štajerca« in ga vrže v peč. Mož pride in vpraša kje je list. Žena mu pove, da ga je vrgla v ogenj, kamor spada taka stvar. Mož pravi, da si bo moral »Štajerca« zavarovati proti ognju. Žena pa mu reče: Potem si raji celo hišo zavaruj, ker če bo še »Štajerc« dolgo hodil v našo hišo — bo šla tista s »Štajercem« vred! To je pomagalo!

„Vrta gospodinja“. Tako je naslov knjigi, katero je spisala sestra uršulinka Luitgarda Rihar ter jo izdala v Zadružni tiskarni v Ljubljani. Cena nevezani knjigi je 60 vin., vezani 80 vin., po pošti 10 vin. več. Dobiva se v uršulinskem samostanu v Ljubljani. V prav poljudni besedi obravnava pisateljica svojstva vrle gospodinje, kaj mora znati vrta gospodinja in kako ravna vrta gospodinja z družino. Iz knjige veje dober duh. Ako bi uvaževale slovenske gospodinje v tej knjigi podane nauke, imeli bi Slovenci zares same vrle gospodinje. Knjigo najtopleje priporočamo za nabavo!

Bela žena. Iz Dobove nam pišejo: Dne 29. avg. t. l. je zapustil ta svet, s svetimi zakramenti spreviden, nam nepozabljeni 18-letni mladenič Franc Polovič iz Velikega Obrežja župnije Dobovske. Sprevod je pokazal, kako priljubljen je bil pri vseh. Naj počiva v miru!

Sv. Anton na Pohorju. Dne 26. avg. je predaval potovalni učitelj g. Ivan Belé o sadjereji. Navzoči poslušalci so z velikim zanimanjem sledili njegovemu izvrstnemu poduku.

C. kr. samostojni nemško-slovenski gimnazijski razredi v Celju. Vpisovanje v prvi razred se vrši dne 16. septembra t. l. od 8.—11. ure. Sprejemni izpit se začne tisti dan ob 11. uri. Učenci, ki hočejo biti sprejeti v prvi razred, naj s seboj prinesejo krstni list in pa solsko naznanilo. — Celje, dne 3. septembra 1902. — J. Liesskounig, vodja.

Od Kapele. Pri Kapeli se je začelo jasni! Naši fantje in dekleta so narodno probujeni in »Štajercu« ne bo dolgo, da mu bode odklenkalo. Naročnikov ima še precej, pa vprašajmo se, kdo jih je naročil? Vprašaj ubogega delavca, ki je moral dva dni drva sekati za to, da je potlej imel vsakih štirinajst dni »Štajerca« na mizi. — Drugi ga dobijo, da sami ne vedo, odkod in zakaj. Ko ga pošljejo nazaj, pride zopet z naro-